

ска. Императорътъ Никифоръ като видѣлъ, че нѣма никакво спасение извикалъ: „ако само се прѣвърнемъ на аптици, тѣй ще можемъ да избѣгнемъ отъ тукъ“. Самъ Никифоръ падналъ убитъ заедно съ много видни Гръци. По прѣдание, въ „Гръшки долъ“ сж паднали около 16,000 Гръци.

Къмъ сѣвероистокъ отъ Синитѣ камъни се гледа върхътъ до Каябашкото блато, покрай който е минавалъ прочутиятъ Берѣгавскій проходъ за Преславъ. До този проходъ е живѣяло едно славянско плѣме Сѣверци, за които византийскитѣ писатели приказватъ, че Българитѣ които завладяха въ 679 год. крайдунавската страна, прѣселили това плѣме Сѣверци по нататъкъ къмъ истокъ. Остатки отъ това плѣмѣ, споредъ мнението ни, е населението на с. с. Еркечъ, Гулица и пр. Отъ Орловъ кладенецъ се слиза по стръмнинитѣ на Синитѣ камъни по една пжтека „Ханъ йолъ“ нарѣчена, къмъ Спасовскій мѣнастиръ.

Калугеритѣ на Сливенскитѣ мѣнастири, освѣнъ редовниитѣ имъ набоженъ животъ сжучаствували по некогашъ въ съдружни работи (пангиние). Такива сж биле напр. жетва, гроздоберъ и пр. Обработванието на лозята е било особено распространено въ мѣнастиритѣ и скититѣ при южното подножие на Балканътъ. По този начинъ можемъ да си разяснимъ голѣмото распространение на лозята въ околността на Сливенъ.

Въ мѣнастирскитѣ времена, калугеритѣ сж распространили въ окржгътъ на мѣнастиритѣ благоуханениитѣ люлекъ и желтоцвѣтната бѣснурка (*Colutea*). Отечеството на люлекътъ е Персія и распространението му въ различнитѣ мѣстности на Балканътъ, като напр. на върхътъ Бармукъ до Сливенъ, въ Арсѣнiovъ проходъ, до Сотирското градище и пр., можемъ да си разяснимъ само